

Spisovatelé vždy reflektovali a budou reflektovat svou dobu a řekl bych, že se to od nich do jisté míry očekává. Jsme spíše zvyklí na klasickou reflexi v podání Puškina, Lermontova, Tolstého, Dostojevského, Čechova, Gorkého a mnoha dalších, že zapomínáme, že doba se výrazně změnila - nejen u nás, ale i v celém světě. Zatím je bohužel smutným faktem, že současní ruští autoři na naše scény nepronikají v takové míře jako jejich známější kolegovéklasikové. Vždyť považme - hry Čechova, Dostojevského, Gorkého a jiných jsou dlouhá léta stálou součástí téměř všech divadelních souborů po celé České republice. A kde jsou Sigarev, Koljada, Presňakovové...? Existuje málo režisérů, kteří by se odhodlali inscenovat hru překypující vulgarismy, obscénností a násilím. Přitom texty samotné - přes jejich tvrdý a krutý obraz společnosti - nejsou ve skrytu takové. Zdá se být jednoduché používat metodu verbatim, kvůli které je většina autorů zatracována, poněvadž prý nejsou schopni napsat hodnotné umělecké dílo, jehož kvalita navíc ještě mnohdy utrpí při překladu; na druhou stranu je ale potřeba říci, že všechna výše zmíněná díla mají velice silné příběhy podložené uměleckou stránkou a jsou čtivé. Pro dnešní generaci mladých jistě čtivější než „j istý pan Dostojevskij“, o kterém se musí do detailů učit ve škole. Kdo nezná Dostojevského, je nevzdělaný. Kdo ale zná vlastní současníky, kteří také dokáží napsat kvalitní dílo (beze snahy srovnávat kvalitu např. Dostojevského a Sigareva)?